

In Kamp Hadrian te Deh Rawod vierde Agus uit Maastricht onlangs zijn 24e verjaardag. Net als drie jaar geleden een feestje in de Afghaanse provincie Uruzgan.

Deh Rawod

Voor mij was het een leuke dag want wie krijgt nou een kans om zijn verjaardag te vieren in Afghanistan op missie, niet veel mensen dacht ik zo. 's Morgens vroeg appèl.

En ja hoor, wat denk je, volgens traditie bij ons in het peloton in je eentje lekker een potje opdrukken terwijl je hele peloton het verjaardagsliedje 'lang zal ie leven' staat te zingen maar dit op een tempo dat nog langzamer is dan een slak! Na het liedje nog steeds in de voorligsteun (opdruk stand op handen en voeten) en dan komen ze allemaal nog een keer langs om je te feliciteren. Dan moet je goed opletten of ze weer achter aansluiten zodat je nog langer ligt. Daar lig je dan met je goeie voorkomen. Haha

En natuurlijk om niet te vergeten je verjaardagsteen! Een mooie flinke kei wat gewoon ergens op het kamp ligt, daar schrijven ze je naam op, gefeliciteerd en je geboortedatum. Deze traditie was er drie jaar geleden ook al toen ik ook op missie was hier in Deh Rawod. Iedereen die jarig was kreeg zo'n mooie steen. Altijd leuk voor later dacht ik zo. Verder nog paar verjaardagkaartjes gehad en een Snoopy T-shirt van mijn vrouw. Ik had vroeger een snoopyknuffel, had ze goed onthouden dus. En natuurlijk het leukste cadeau wat je maar kan wensen, mijn vrouwtje kwam vanuit Nederland uitgerekend op mijn verjaardag aan in Deh Rawod dus wat wil je nog meer.

Dan het leven op het kamp. We hebben na bijna twee weken op een klote matras (sorry voor mijn taalgebruik) in een of andere zeecontainer eindelijk onze fabs (gepantserde slaapcontainers) gekregen, dit compleet met een veel beter slapend stapelbed, lekkere koele airco en draadloze internetverbinding. VEEL BETER!! Je ligt er met drie of vier man. Wij met drie man, mijn buddy Niek en onze plaatsvervanger Pascal. Twee erg relaxte gasten, we zijn de hele dag aan het lachen om van alles en nog wat. Het is wel belangrijk dat je met relaxte mensen op de fab ligt. Stress om onzin als je vervelende mensen bij je hebt liggen kan je hier niet gebruiken, je moet je kop er goed kunnen bijhouden buiten de poort.

Over buiten de poort gesproken, we zijn op dit moment in Coyote, een vooruitgeschoven post in ons gebied. Zo heb je luxe op het Kamp Hadrian zo primitief is het leven hier. Er is geen wc, je doet je behoeften in een mooie blauwe vuilniszak die weer wordt verbrand in een burn put. Dit is een put waar we al het afval en onze stront verbranden omdat het nou eenmaal meer hygiënisch is en ziektes voorkomt. Ik vind het niet erg om zo te moeten poepen, boekje erbij en lekker zitten. Dit gebeurt trouwens wel in een mooi hokje wat de genie heeft gemaakt voor ons.

Dus privacy genoeg.

Verder slapen we hier in grote tenten en op veldbedjes, lekker met je eigen groep, best gezellig. Je kunt hier wel bellen op internet maar de verbinding ligt er nu al een paar dagen uit,... heb je nog niks. Er slapen hier ook Fransen die ook in het gebied werken, coole gasten. Je kan echt met ze lachen met hun half Engels-Frans accent. Als we niks te doen hebben, kunnen we lekker zonnen om mooi op kleur te komen, relaxt een potje pokeren of lekker lachen met elkaar om van alles en nog wat. Het eten hier word door onszelf gemaakt, toen we hier voor het eerst kwamen hebben de keukenprinsesjes van het peloton zich aangemeld en zij verzorgen het eten. Maar ze koken lang niet zo goed als mijn vrouw! Dit is een van de dingen die ik zeker wel het meeste mis, de kookkunsten van mijn vrouw!

Verder voel ik me fantastisch, ben hier echt op mijn plaats. Het werk doen waar we voor getraind zijn, ik vind het helemaal niet erg om van huis te zijn. Vind het wel best hier.

Nou heb ik echt geen idee wat ik nog moet schrijven tot de volgende keer

Groetjes vanuit de zandbak

aGus